Dida Codreanu

Roşu

Le întâlnise pentru prima oară într-o zi care-i rămăsese tulbure înamintire. Totul se petrecuse într-o atmosferă ciudata, de vis, ireala. De altfel ce alta senzaţie ţi-ar fi putut da un bâlci pe care îl vizitezi în amurgul unei seri de vara, când lumina se retrage pentru a lasa loc întunericului, când umbrele se întind, accentuându-se pe clipa ce trece, până ce pe nesimţite nu mai rămâne decât întunericul atoatestapânitor.

Era multă agitaţie, o lume pestriţa şi gălăgioasa, zâmbete vesele şi ochi trişti, tineri şi bătrâni, învălmăşindu-se, împingându-se, râzând şi vociferând, strângându-se în jurul luminoaselor puncte de atracţie care păreau să înfrunte întunericul, încercând şi poate şi reuşind să-şi uite pentru câteva ore propria viaţa.

Atunci, făcându-şi loc prin mulţimea ce le înconjura, le văzuse pentru prima oară. Cea mai tânăra dintre ele părea să aibă cam 13 – 14 ani. Era deosebit de frumoasă, cu ochi enormi, întunecaţi şi pielea de o paloare nefireasca, accentuata de pletele negre ce-i fluturau din goana armăsarului pe care îl calarea, închipuind un cerc imaginar.

În mijlocul acestui cerc, o femeie a cărui frumuseţe îi taie răsuflarea, înghiţea flăcări, aruncându-le apoi din nou pe gură.

Parul ei avea culoarea flăcărilor cu care se juca, curgându-i într-o cascada bogata pe umeri şi mai departe de-a lungul trupului şi ea însăşi era atât de frumoasa încât părea mai de graba o nălucire, decât o femeie adevărata, în carne şi oase.

Rămăsese să o privească fascinat şi o privise atât de absorbit şi de intens încât, în cele din urmă ea, poate simţindu-i privirea, se întorsese puţin şi ochii ei se opriseră asupra lui, aruncându-i o căutatura pătrunzătoare şi prelunga, de dogoarea focului încât câţiva spectatori se întorseseră şi ei, uitându-se miraţi la bărbatul acesta banal pe care frumuseţea aceea îl privea atât de intens. Apoi, încet, foarte încet, buzele ei se deschiseseră şi o jerba de flăcări ţâşnise, ascunzându-i pentru câteva secunde chipul. Când ochii ei se văzuseră din nou, nu-l mai privea, şi nici după aceea nu-l mai priviseră deloc de parca uitase cu desăvârşire de existenta bărbatului, care o mai urmări încă multă vreme, abia putându-se desprinde într-un târziu de viziunea aceea care avea să-i stăruie încă multă vreme în amintire. Petrecu o noapte agitata, în care o visa pe femeia cu parul de culoarea

focului, care îl învăluia cu privirea ei arzătoare şi grea. Încerca să o atingă dar trupul ei deveni flacăra vie. Vru să strige, dar sugrumat de groaza nu reuşi să scoată niciun sunet, de parcă gâtlejul i-ar fi fost strâns în corzi de fier.

Într-un târziu se trezi leoarcă de sudoare şi cu imaginea flăcărilor acelora orbitoare stăruindu-i în minte ca o ameninţare, ceea ce-l făcu să rămâna încă multă vreme treaz. Apoi cazu din nou într-un somn tulbure, plin de vise ciudate.

Micuţa cu plete întunecate şedea tăcuta în odaia lui, pe un scaun lângă perete, desprinzându-se neclar din umbră. Doar asupra chipului ei foarte palid cu trăsături îngereşti cădea o rază de luna, luminându-i ochii enormi, care-l priveau fix.

El se ridicase în capul oaselor vag înfiorat; vru s-o întrebe cum ajunsese în odaia lui dar îşi simţi gâtul uscat şi nu reuşi să articuleze niciun sunet. Se priveau doar, într-o tăcere adânca, grea, nesfârşita, şi el se întreba o clipă de ce nu auzea pendulul ticăind, aşa cum ar fi fost firesc.

— Da, s-ar putea să fie… deşi… rosti ea în cele din urmă. Avea un glas ciudat, melodios şi totuşi foarte profund. Nu era glasul unei copile.

— Ce crezi, ar putea fi? întreba ea şi el înţelese că nu-i vorbea lui.

Urmărindu-i privirea o zări în capătul celălalt al odaii pe femeia cu pletele sângerii. Acum nu-l mai mira nimic.

— S-ar putea… Oricum, asta nu are nicio importantă. Acum nu putem fi căutate. Nici de cei aleşi.

— Ai auzit-o, rosti copila. Nu putem fi căutate. El deduse ca acum îi vorbea lui, deşi ochii ei păreau să urmărească altceva, ceva ce el nu putea vedea.

— Dar eu… voi… îngaima el nesigur.

— Acum, rosti ea, acum te vei trezi.

Era în patul lui. Camera lui zăcea în întuneric şi pendulul ticaia liniştitor. Prin rolete ghicea primele lumini ale zorilor şi auzea, difuz, câte un automobil trecând din timp în timp în stradă. Începea să se lumineze de ziua.

Nu mai putea adormi aşa că se scula. Capul îi era încă tulbure şi greu. Se învârti o vreme fără nicio noima prin camera. Apoi, brusc, lua o hotărâre. Se îmbraca şi se îndrepta spre locul unde ştia că se afla bâlciul. Era încă foarte devreme şi aerul rece al diminetii îl înviora aşa

încât ajunse mai devreme decât credea la locul unde se aflase bâlciul.

Îl găsi pustiu. În pământ se vedeau încă urmele corturilor şi baracilor. Dar ele dispăruseră de parca le înghiţise pământul.

Îl întreba pe un bătrân ce locuia în apropiere şi care se nimerise pe acolo unde plecaseră şi când, dar tot ce putu afla era ca plecaseră toţi în aceeaşi noapte. Îl întreba şi despre cele două femei, dar bătrânul nu-şi amintea sa le fi văzut vreodată.

— Cum, bade, nu se poate să nu le fi văzut!

Călăreaţa era micuţa, cu plete negre, frumoasa ca un înger şi cealaltă mai mare cu parul ca focul. Nu se poate să nu le fi văzut!

— Apoi, eu nu spun că n-or fi fost aici. Au fost aşa de mulţi în bâlciul ăsta!… Cum să-i ţii minte pe toţi? Poate ca pe unii nici nu i-am văzut, mai ştiu eu? Nu zic că n-or fi fost. Doar ca eu nu-mi amintesc de astea două, aşa cum le descrii mata. Şi adăugase:

— Da' de ce te interesează pe dumneata tocmai femeile astea două?

Pentru că nu putea da niciun răspuns mulţumitor se grăbise să plece. Colinda ore în şir cu gândul aiurea, străbătând fără nicio ţinta străzi lăturalnice şi piete pustii. Încet, încet, simţea crescând în el o oboseala fără leac. Soarele răsarise şi răcoarea diminetii începea să se retragă pentru a lasa loc arşiţei obişnuite a zilei. Norisori de prai se ridicau la trecerea grăbita a automobilelor făcând atmosfera tot mai densa, mai apăsătoare şi în curând simţi că nu mai putea suporta căldura. Se împiedica de o piatră din caldarâm în timp ce îşi târâia greu picioarele, ca de plumb, îndreptându-se spre casa cu mişcări de somnambul. Tot ce-şi dorea era să se culce şi să se afunde într-un somn greu, fără vise. În cele din urmă se văzu pe strada sa. Iată, mai erau doar câţivapasi. Peste câteva clipe va intra în odaia lui la răcoare şi se va zvârli în pat, să doarmă. Să doarmă adânc, fără vise, fără amintiri… fără sfârşit… Doar câţiva paşi…

Dar iată, în hol erau adunate câteva vecine, parând că-l aşteaptă. Dădu să le ocolească, dar ele se aruncara toate asupra lui, condolându-l şi vorbind deodată într-o hărmălaie de nedescris. O vreme, el nu înţelese nimic. Dorea doar să ajungă la uşa aceea, care era la numai trei paşi de el şi să o închidă după el lăsând în urma toate glasurile acestea obositoare. Era atât de ostenit!

Atât de ostenit…!

Nu dorea decât să doarmă… să se odihnească…

Apoi înţelese ce spuneau şi brusc, toată oboseala îi trecu, fulgerat de o durere ascuţită.

Spuneau ca mama lui murise pe neaşteptate chiar în dimineaţa aceea.

*

Trecuse mai bine de un an de zile de la aceste întâmplări. Aproape ca le uitase pe cele două femei.

Şi iată, acum le revedea chiar pe terasa pe care îşi bea el cafeaua de obicei. În ciuda faptului că trecuse ceva timp de la ultima lor întâlnire, nu se schimbaseră de loc, nici măcar cea mai mică dintre ele. Erau amândouă îmbrăcate de oraş în taioare elegante – cel al femeii cu parul de foc era gris-perle şi cel al însoţitoarei ei era albastru deschis – şi purtau podoabe foarte scumpe. Îşi beau cafelele schimbând din când în când câteva cuvinte dar amândouă păreau absorbite de gânduri sau poate acelaşi gând le avea pe amândouă în puterea lui, căci păreau absente şi dezinteresate, neluând în seama mai nimic din ceea ce se petrecea în jurul lor.

Le privea uimit ca hipnotizat, încă nevenindu-i să creadă că erau chiar ele şi încercând să ghicească, după mişcarea buzelor, ce-şi spuneau.

Le urmări aşa multă vreme, până când cea mai mică dintre ele, aruncând o privire fugara în jur, întâlni ochii lui, care se uitau fix la ele. Se întoarse spre cealaltă şi îi spuse câteva cuvinte, ceea ce o făcu şi pe aceasta să-i acorde o privire. El se temu o clipă ca acum aveau să plece, dar cea mai mare îi şopti câteva cuvinte celeilalte, care, întorcându-se din nou spre el îi făcu un gest discret care îl chema sa vina la masa lor. Se ridică şi se apropia de ele.

— Pot să vă ţin puţina companie? le întreba, brusc fâstâcit fără să-şi poată explica motivul.

— Bineînţeles, doar noi te-am chemat încoace, îi răspunse cea mai mică dintre ele. Cealaltă nu-i spuse nimic, doar îl privi, ceea ce îl tulbura încă mai mult, căci de aproape era şi mai frumoasă. Parul ei părea sa emane el însuşi căldura, şi trăsăturile ei, de o puritate desăvârşita, păreau sculptate ca în marmura în pielea orbitor de albă, fără nicio urmă de fard pe ea. Doar buzele şi unghiile – foarte lungi – îi erau vopsite într-un roşu strălucitor – culoarea flăcării, culoarea sângelui…

— Permiteţi-mi să mă prezint. Ma numesc Geo. Geo

Vasiliu-Ionescu.

— Eu sunt Eva. Şi ea e sora mea mai mica, Evita.

— Ce ciudat!

Va cheamă la fel? nu-şi putu el stăpâni uimirea.

— Se pare ca da, zâmbiră buzele de culoarea sângelui. O ciudăţenie de-a părinţilor nostii… Scoase de undeva un port-tigaret auriu, cochet.

— Fumaţi, domnule Vasiliu-Ionescu?

— A, nu, nu… Mulţumesc, nu fumez.

— Vă deranjează dacă eu fumez?

— A, nu!

Nicidecum!

Câteva clipe mai târziu era învăluita într-un nor de fum albăstriu.

— Spuneţi-mi, domnule, ne cunoaştem de undeva? Chipul dumneavoastră îmi pare cunoscut, deşi nu văd unde ne-am fi putut întâlni.

El le povesti în câteva cuvinte de prima lor întâlnire, încântat ca ea îşi mai aducea aminte.

— A, deci de acolo va ştiam… spuse Eva încet. Părea că se gândeşte la ceva.

— Mă mira că ne-aţi ţinut minte, pe sora mea şi pe mine. În fond a trecu ceva timp de atunci…

— Numărul vostru mi s-a părut foarte deosebit, spuse el, crezând ca spunea adevărul. Roşul aprins al buzelor ei zâmbi subtil.

— Am rămas uimit cu câta siguranţa şi gratie va jucaţi cu focul. Mi s-a părut un număr foarte periculos.

— Nu, nu şi pentru Eva. Ea poate să facă multe lucruri… interesante. Lucruri pe care unii nici nu şi le pot imagina… Jocul acela era nimic… spuse Evita repede, fără să se uite la niciunul dintre ei şi el avu o clipă impresia ca le vorbea despre cu totul altceva.

— Sper ca nu o luaţi în serios pe sora mea, spuse Eva. Vrea să spună că nu sunt o iluzionista foarte rea. Atât.

— Sunteţi foarte modesta. Eu îi dau întru totul dreptate, zise Geo politicos şi văzu ca ochii copilei îl priveau pentru prima oară aprobatori, de parcă ar fi descoperit la el ceva foarte interesant.

— Mai practicaţi încă aceasta ocupaţie? continuă el, mai mult ca să spună ceva căci se lăsase o tăcere stânjenitoare.

— Nu, asta a fost demult, rosti ea cu un glas încet, ca o mărturisire, trăgând din ţigara care o învălui într-un fum albăstriu din mijlocul căruia se ridica asemeni unei apariţii de vis.

În timp ce urmarea cu privirea rotocoalele de fum, părea sa se gândească la ceva ce se petrecuse cu mult timp în urmă, ceea ce-l mira, căci întâlnirea lor nu era mai veche de un an de zile.

I-o spuse adăugând că nu se schimbase de loc de când o văzuse ultima oară.

— Va mira că spun „demult" dar nu a trecut decât un an… Ceea ce pentru dumneavoastră a fost un an pentru noi a fost poate mai mult, poate mai puţin… depinde. Timpul e o scurgere interioară. E ca o sticlă ce măreşte sau micşorează – depinde din ce parte îl priveşti.

— Dar are o cronologie, nu? Este împărţit în ani, în zile, ceasuri, care-şi urmează unele altora, aceleaşi pentru toţi. Şi poate fi măsurat matematic…

— Cronologie… măsurat… glasul ei era încărcat cu dispreţ. Vorbiţi despre lucruri pe care nu le cunoaşteţi. Într-adevăr exista o anumită matematica a timpului, dar una mult mai subtila decât tot ce se poate imagina.

— Aşadar, negaţi cronologia timpului? Dar bine, e lucrul cel mai evident, cel mai uşor de dovedit…

— Sora mea are mai multă dreptate decât vă puteţi închipui, spuse Evita. Ea va vorbeşte despre unele dintre cele mai subtile fluxuri, care unesc elementele acestui univers desparţindu-le totodată. Şi dumneavoastră vorbiţi despre ceasuri… – glasul ei suna dezamăgit.

Lui îi veni să zâmbească, ascultând-o. Cu siguranţa citise aceste idei undeva sau le preluase de la sora ei şi iată le rostea cu atâta convingere de parcă ar cita coduri de legi.

— Fiindcă tot a venit vorba de ceasuri – se întuneca şi ar trebui să plecăm, rosti Eva în timp ce strivea în scrumiera ce mai rămăsese din ţigara ei.

Din fericire se afla cu maşina acolo, aşa încât le propuse să le conducă şi ele acceptară.

Câteva clipe mai târziu era în maşina inspirând parfumul lor – cald, întunecat cu o nuanţă de ambra şi de încă ceva – necunoscut – şi privind cu coada ochiului profilul de zăpada din dreapta lui.

Nu-şi dădea bine seama de ce, dar era convins ca ele ştiura dintotdeauna ca el le va conduce – şi gândul acesta îl umplea de

mulţumire şi de speranţe nelămurite.

Străbătu câteva străduţe întunecoase şi opri maşina în faţa casei pe care i-o arataseră.

— Dacă tot ne-aţi condus până aici sper că nu ne veţi refuza plăcerea de a ciocni un pahar împreună.

Deschiseră poarta veche, străbătuseră un coridor îngust şi întunecos şi urcară apoi câteva trepte până la un alt coridor unde se afla locuinţa în care intrară.

Camera în care pătrunseseră părea să fie destul de mare, dar era dificil să-ţi dai seama foarte exact de dimensiunile ei din cauza penumbrei în care era cufundata.

Eva aprinse două lumânări pe care le puse pe masa ce se afla în mijloculodaii.

— Nu aveţi curent electric? întreba el mirat.

— Instalaţia e defecta şi apoi, lumina lumânărilor ne place mai mult, răspunse ea. Şi înainte ca el să poată spune ceva continuă:

— Vă rog, luaţi loc. Va trebui să mă scuzaţi câteva clipe, pentru a mă schimba, mai spuse, în timp ce îi arata un fotoliu vechi, tapiţat cu piele, după care ieşi pe o uşă mica, pe care el nici n-o observase la început.

Rămăsese singur cu Evita în încăperea aceea întunecata, învăluita într-un parfum senzual de ambra amestecată cu o alta aroma de flori necunoscute.

Singur cu Evita care-l privea cu o sclipire ciudata în ochii ei negri. Fără să ştie de ce, se simţi brusc răscolit, tulburat, aproape înspăimântat.

— Crede-mă, nu e nevoie să te temi. Dacă voiam să-ţi fac rău aş fi făcut-o deja, auzi glasul Evitei, care brusc îl tutuia. Încerca să zâmbească. Auzi!

Să se teamă de un copil. Ce absurditate!

Dădu să protesteze, să replice, ironizând această idee aşa cum o merita, dar glasul ei îi reveni în minte ca un ecou. Unde auzise glasul acesta, glasul acesta melodios, cu tonalităţi profunde… potrivit mai de graba unei femei decât unei copile? O vreme îşi răscoli în zadar memoria şi apoi, brusc, îşi aminti. Era glasul din visul său, glasul acela cu un accent straniu.

Se ridică, înfiorat, căutând uşa cu ochii, dar de jur-împrejur se înşirau pereţi în care nu părea să fi existat o uşă vreodată.

Îngrozit îşi întoarse din nou privirea spre ea dându-se câţiva paşi înapoi. Lumânările îi scăldau într-o lumină misterioasa, tremurătoare. Chipul palid, cu plete întunecate în şuviţe rebele, în ciuda spaimei el o văzu covârşitor de frumoasa pe copila aceasta care-i inspira groaza.

— Linişteste-te!

Glasul ei avea un ton poruncitor şi spre propria lui uimire el realiza ca spaima îi trecea.

— Ţi-am mai spus, nu ai de ce să te temi. De altfel, eu te plac. Şi Eva… ea te considera interesant… deşi eşti ciudat de naiv şi nu ai habar despre nimic. Da – vrei să protestezi, crezi că ştii multe, nu-i aşa?… Fetiţa îl privea cu o tristeţe sincera, compătimitoare. Crede-mă, nevolnicele tale cunoştinţe nu mai sunt bune de nimic odată ce treci de anumite bariere…

— Cine… Cine sunteţi voi? o întreba, cu un glas răguşit aproape şoptit, pe care el însuşi şi-l recunoscu cu greu. Un zâmbet amuzat descoperi dintii albi şi ascuţiţi ai fetiţei.

— Cine suntem noi? Mă mira întrebarea ta Geo. Credeam ca deja ştii. Sau bănuieşti măcar. Doar eşti… aici se opri brusc, de parcă ar fi încălcat un teren interzis.

— Nu, nu ştiu nimic, rosti el înfundat. Nimic, crede-mă. Te rog, spune-mi. Trebuie să-mi spui. Trebuie să ştiu.

— Nu ştii nimic? Ciudat… Părea că-şi vorbeşte mai mult siesi. Probabil ca mintea ta e încă prea legată de tiparele omeneşti. E singura explicaţie. Foarte curând va trebui să te desprinzi de ele. Atunci vei începe să vezi. Să înţelegi…

— Să văd ce? Să înţeleg ce?

— Nu pot să-ţi răspund la întrebările astea. Va trebui să ţi le răspunzi tu singur. Evita tăcu, închizându-se într-o carapace de nepătruns, care-i da a înţelege ca întrebările lui o plictiseau.

Un timp statura amândoi în linişte, privind licăririle lumânărilor.

— Şi Eva, zici ca Eva mă considera interesant? întreba el după o vreme, rupând tăcerea. Încordarea din glasul sau nu lasa nicio îndoială asupra înţelesului acestei întrebări. Evita îl privi surprinsa.

— Am impresia ca într-adevăr nu înţelegi nimic, răspunse ea dezamăgita, cu o umbră de ciuda în glas.

— Mai are încă timp, rosti Eva blând, făcându-şi apariţia pe

neașteptate, de parcă ar fi răsărit din întuneric. Purta o rochie neagra, lunga, simpla care-i punea în evidenta formele corpului și culoarea arzătoare a parului.

— Puțin, spuse Evita și întorcându-și ochii spre ea el observa ca și ea era altfel îmbrăcata purtând acum o rochie alba pe care îi fu peste putința sa înțeleagă când o luase, căci nu părăsise camera nicio clipă.

— Mai are încă timp, relua Eva. Va înțelege în curând. Semnele au fostelare.

— Unele semne… Simți ca ele se priveau, cu o privire ciudata, a cărei semnificație îiscapa.

— Nu, spuse Eva de parcă ar fi răspuns unei întrebări pe care sora ei n-o rostise, nu așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Deși, s-ar putea să nu vedem… și totuși să nu fie… Primele semne pot fi capricii ale naturii. Celelalte însă…

— Oricum, vom ști în curând…

Se întoarseră brusc spre el, parca grăbite să termine aceasta ciudata convorbire.

— Te rog, Geo, așază-te. În clipa aceea își dădu seama că stătea în picioare și stătuse așa din momentul în care se speriase și dorise să iasă dar nu găsise nicio ieșire. Acum se simțea cu desăvârșire calm și chiar puțin rușinat pentru purtarea de adineaori. Avea senzația – pe care nu și-o putea explica – senzația că intrase într-un loc care-l aștepta de mult. Nu era nici curios, nici nerăbdător. Știa doar ca aici se va întâmpla sau poate să se întâmple ceva – nu știa nici el prea exact ce – ceva dincolo de toate așteptările lui, care ar putea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Își ridica privirea căci i se părea că simțise o aripă mare neagra fâlfâind undeva deasupra. Nu văzuse nicio schimbare în pâlpâirea lumânărilor și totuși, ar fi putut să jure ca îl atinsese un curent de aer proaspăt. Nu văzu însă nimic.

— De ce privești spre tavan? vru Eva sa știe și el le povesti despre aripile pe care le auzise bătând aerul deasupra lui.

— Trebuie să fi fost vreo iluzie. Probabil trage curentul.

— Da' asta trebuie să fi fost, concluziona el. Dar ele îl priveau încântate, de parcă așteptaseră de mult ca el să zica asta.

— Aveam de gând să te servim cu ceva. Dar nu mai are niciun rost. De altfel trebuie să ne grăbim, căci am pierdut destul timp.

— Într-adevăr, zise și Evita. Deja ne temeam ca poate nu ești cel

căutat. Ai înţeles foarte greu. Foarte greu…

El vru să le spună ca de fapt nu înţelesese încă nimic, deşi se simţea la un pas de revelaţie. O revelaţie care întârzia.

Dar nu mai avu timp să le spună nimic căci Eva îl lua de o mâna şi Evita de cealaltă, pătrunzând cu el în întuneric. Atunci se petrecu ceva foarte ciudat, căci peretele din fundul încăperii se lumina progresiv şi, spre surprinderea lui, Geo văzu ca acolo nu era niciun fel de perete aşa cum crezuse la început.

În loc de zid, în faţa ochilor lui uimiti se desfăşura un peisaj magic, cu coline de un verde strălucitor, cum nu mai văzuse niciodată, scăldându-se într-o lumină puternica, a cărei proveniența nu şi-o putea explica, pentru ca afara trebuia să se fi întunecat de mult.

Simţi ca ele nu-l mai ţineau acum de mâna şi le văzu ocolind cu o unduire masa din mijlocul odaii, pe care încă mai ardeau lumânările şi pătrunzând în spaţiul acela inundat de lumină.

— Haide, îi spuseră întorcându-se din nou spre el, nu-ţi fie teamă!

E timpul să treci.

Înainta încet, cu bagare de seama încercând să nu se împiedice de scaunele răspândite prin camera, căci privirile îi erau absorbite de spaţiul miraculos care deschidea în faţa sa. Priveliştea care i se înfăţişa înaintea ochilor era mai frumoasă decât tot ce şi-ar fi putut închipui vreodată motiv pentru care respinse hotărât ideea ca visează) şi aceasta îl făcea să se simtă tulburat şi mişcat până la lacrimi.

— Vino!

spuse Eva de dincolo. Ce mai aştepţi? Noi am trecut deja. Doar nevezi. Într-adevăr le vedea cu o claritate nemaiîntâlnita. Putea distinge fiecare fir din parul ei înfierbântat, care părea sa răspândeasca el însuşi lumina şi picioarele lor, pe care le descoperea ca fiind goale, înfundându-se în iarba deasa, de un verde nemaivăzut, ce sclipea de parca sub fiecare fir s-ar fi ascuns diamante. Pasari mari, straniu colorate străpungeau vazduhul şi el avea senzaţia că aerul bătut de aripile lor, care ajungea până la el, era nespus de pur şi avea aroma de primăvara demult uitata.

Cu cât înainta, cu atât lumina creştea şi aerul devenea mai proaspăt şi mai impregnat de aroma aceea de neconfundat. Mai avea doar un pas şi era dincolo.

— Haide, grăbeşte-te!

le auzi strigând dar chiar în clipa aceea, spre mirarea lui, constată că nu putea trece mai departe. Ceva asemeni unui zid de sticla îl împiedica să ajungă dincolo la ele.

Încerca din nou şi din nou fu oprit.

Spaţiul acela îl respingea, asemeni unei oglinzi care-ţi arata o realitate la care nu ai acces.

— Ajutati-mă, gemu el, văzându-şi repetatele şi zadarnicile stăruinte. Ajutati-mă!

Nu pot să trec. Nu pot să trec singur…

— Mai încearcă!

Dacă nu poţi trece singur, noi nu te putem ajuta. Dar Evita se întorsese alături de el spunând:

— Să ne întoarcem, Eva. Nu are niciun rost. Dacă putea să treacă trecea deja. Şi după o pauză, când Eva era deja lângă ei:

— Ar fi trebuit să îl servim cu ceva de băut înainte… În glasul ei răsuna un uşor reproş, dar el nu-şi putu da seama dacă îi era adresat lui sau Evei.

— O mai putem încă face, replica aceasta, făcând să se iveasca de undeva un pahar de cristal şi o sticluta minuscula din care îi turna lui Geo o licoare rubinie, pe care el o crezu la început vin.

— Te rog, Geo, serveşte-te. E o băutură cu totul deosebită. Te vei convinge în curând de asta.

Într-adevăr, era. Departe de a fi vin, aşa cum crezuse el la început, era o băutură cum nu mai gustase niciodată. Nu era alcool şi nici nu semăna cu nicio alta băutura cunoscută de el, dar gustând-o se simţi încălzit de parca l-ar fi ars pe dinăuntru cu o căldura plăcuta, acaparatoare.

Văzu ca ele îl priveau atente, uşor încordate, de parcă ar fi aşteptat ceva.

— E buna… E… foarte buna… spuse Geo uşor nesigur, conştient ca ele aşteptau ca el să zica ceva, dar fără să-şi dea seama ce anume.

— Spune-mi, rosti Eva învăluindu-l cu o privire adânca, ameţitoare, simţi ceva?

— Mi-e puţin cald. Da mi-e cald… răspunse el, topindu-se sub privirea ei întunecata.

— Doar atât? Nimic altceva? şi-n glasul ei răsuna dezamăgirea.

— Mai serveşte-te, îi şopti Evita, turnându-i din nou în pahar. Ai băut încă prea puţin. Dar singurul lucru care-l simţi după al doilea

pahar ca şi după următoarele era o căldura plăcuta care-l învăluia, moleşindu-l tot mai mult.

În curând ochii i se închiseră şi în ciuda eforturilor lui disperate simţea vocile lor tot mai departe în întuneric până ce se stinseră cu desăvârşire. Acum înainta încet, bâjbâind cu mâinile printr-un coridor îngust şi întunecat. Era împresurat din toate părţile de linişte şi întuneric, un întuneric greu, apăsător. Întunericul din jurul lui părea viu. Chiar când îi trecu prin minte întrebarea dacă înaintarea aceasta avea să se mai sfârşească vreodată, coridorul coti brusc spre dreapta, dând într-o sală semiîntunecata pardosita cu placi mari de oglinda, de a cărei mărime exacta el nu-şi put da seama, poate din cauza fasciculelor de lumina care se roteau prin aer, întâlnindu-se şi părăsindu-se iarăşi, schimbându-şi la nesfârşit culoarea şi luminozitatea şi a căror provenienţa nu o putu descoperi. O muzică stranie, nemaiauzita răsuna şi o mulţime de femei şi bărbaţi toţi tineri şi foarte frumoşi îşi unduiau trupurile supunându-se ritmului ei infernal. Privindu-i cu atenţie, îşi dădu seama de ce îi făcuseră o impresie nefireasca încă din momentul în care-i zarise. Nu era vorba, aşa cum crezuse la început, despre frumuseţea lor ieşita din comun, ci mai degrabă despre unele amănunte cum ar fi faptul ca rochiile în culori aprinse, strălucitoare ale femeilor cât şi costumele bărbaţilor îţi aduceau neclar în amintire Evul Mijlociu, la fel ca şi măştile de porţelan sau de catifea bogat împodobite cu pene – pe care unii dintre ei le purtau în mâini sau pe obraz.

O femeie îmbrăcată într-o rochie neagra, cu trena şi cu mâneci crăpate ce lăsau să i se vadă braţele, se desprinse din ritmul înnebunitor al acelui dans ciudat şi se îndrepta spre el, privindu-l fix. Deşi îşi acoperise fata cu o masca atunci când ajunsese alături de el, Geo avusese timp să-i vadă chipul, cu trăsături îngereşti ce-i aduceau neclar aminte de ceva. Părul negru îi era despicat în mijlocul creştetului de o cărare dreapta, iar buzele îi erau vopsite într-un roşu întunecat, scoţându-i în evidenta pielea foarte alba, ca de porţelan.

Femeia îi făcu un semn şi el o urma pasiv prin marea aceea de trupuri prin care se înghesuia cu plăcere, mângâind în trecere stofele moi inspirând parfumurile lor senzuale ce se contopeau într-un tot ameţitor. Lumina ireala cu alternările ei de culoare şi de intensitate îi dădea o senzaţie asemănătoare cu cea de beţie, pe care învălmăşeala crescânda în jurul lui nu făcea decât s-o accentueze.

— Ce vis straniu, îşi spuse, conştient ca visează, dar mirat totodată de veridicitatea senzaţiilor – şi în acelaşi moment realiza ca femeia cu părul negru dispăruse de lângă el, părăsindu-l într-o înghesuiala sufocanta, strivit de trupurile acelea de piatra tânăra, care dansau tot mai repede şi tot mai stins. Încerca să înainteze, dar era ca frunza neputincioasa în bătaia uraganului. Disperat, se zbatu, dădu din mâini, împinse, striga. Dar menghina aceea vie îl strângea nepasatoare, înăbuşindu-l sub zâmbetele indiferente ale frumoaselor femei atât de adâncite în dansul lor…

— Dumnezeule, de ce nu mă mai trezesc odată? gâfâi înnebunit de spaimă, şi chiar în clipa aceea auzi un glas care-l striga şi se întoarse. Spre uimirea lui văzu că se afla foarte aproape de peretele lateral al sălii şi ca în spatele lui nu se aflau decât câţiva dansatori. Lângă perete într-un spaţiu aproape gol, puternic iluminat, Eva zăcea molatec întinsa pe un recameu de lemn auriu, tapiţat cu o stofă atât de roşie încât o clipă, Geo se întreba dacă nu cumva erau chiar flăcări adevărate, din mijlocul cărora se ridica scânteietoare într-o rochie de mătase alba, cu un guler din pene de aceeaşi culoare şi cu diamante presărate printre şuviţele purpurii. La picioarele ei un copil cu parul cret şi pielea neagra, îmbrăcat doar într-o rochiţă de voal transparent, se juca înşirând pe un fir perle uriaşe pe care le scotea dintr-un coşuleţ.

— Apropie-te, rosti Eva. Făcu aşa cum i se ceruse.

— Trist, da, trist… Nimic… Atâtea perle… şi nimic… spuse o voce pe care el o găsi cu uimire ca fiind a copilului negru care se juca pe pardoseala de oglinda a sălii.

— Spune-mi, Eva, continua vocea, el e cel despre care mi-ai vorbit?

Eva se mulţumi să închine vag din cap, a aprobare. O femeie tânăra cu pasul neauzit, se apropiase aducând o tavă mare, încărcata cu fructe şi Eva gusta acum din nişte struguri uriaşi, roşii, într-un mod care lui Geo i se părea foarte ademenitor, cu buzele deschizându-se încet, ca într-o sărutare şi cuprinzând carnea tare a fructului pentru a-şi înfige în ea colţii şi a o stoarce de seva dulce a miezului ei ascuns.

— Da… ai avut dreptate în privinţa lui… într-adevăr…

— Cu ce anume a avut dreptate? vru Geo să ştie, dar Eva părea sa nu-i fi auzit întrebarea.

— Da… Da… Ai avut dreptate. E aşa cum ai spus.

— Ce a spus? Ce ţi-a povestit despre mine? sari Geo ca ars, biciuit de indiferenta lor. Spuneţi-mi odată… Ce se întâmpla? Cine sunteţi? Pentru Dumnezeu, ce vreţi de la mine? urla ca un câine încolţit. În jurul lor începu să se strângă un micuţ grup care-i privea cu uimire rece.

— De la tine? Eva îi arunca o privire plină de milă. De la tine, nimic. Tu nu eşti decât un biet muritor. La fel ca şi toţi ceilalţi. Un muritor în care pot citi trecutul şi viitorul… gândurile… sentimentele… ca în ceilalţi muritori. Ce am putea să vrem noi de la tine?

— Şi tu, tu Eva îţi închipui ca poţi citi în mine ca într-o carte? răcni el înfuriat, urmărit de impresia ca cei din jur îl priveau cum ai privi o muscă prinsă în plasa păianjenului. Cu o curiozitate lipsită de milă.

— Da, acum, acum te vedem aşa cum eşti de fapt. Aşa cum îi vedem pe toţi… spuse femeia cu plete negre care-l condusese încoace şi care răsarise pe neaşteptate lângă el.

— Aflaţi ca habar nu aveţi!

Nu ştiţi nimic…

— Vezi, Evita, nu înţelege nimic…

— Nu, voi nu înţelegeţi!

Dar Eva începuse să râdă, întâi încet, apoi în hohote nestăpânite, la fel ca toţi cei din jurul ei.

— Da, acum te vedem, rosti printre hohote cea care-l întâmpinase la intrare şi căruia îi ziceau Evita, şi urmărind privirea lor, văzu că se uitau cu toţii la reflecţia lui din podea, unde spre stupefacţia lui, se văzu cu desăvârşire gol-golut. Dădu să îşi ascundă goliciunea ruşinoasa, dar în clipa în care se acoperi cu mâinile, cuprins de panica, văzu că nu era gol decât în oglindă. În realitate era îmbrăcat aşa ca întotdeauna.

— Da, acum şti şi tu că te vedem, nu-i aşa?… Nu e vorba de trup… Noi te vedem cu adevărat. Pentru ca nu eşti un ales, continua ea cu o oarecare tristeţe. Tu nu poţi să treci. Nu poţi pătrunde până la noi. Uită-te, uită-te la ei… Tu nu poţi pătrunde acolo…

Geo văzu ca ea privea la cei care dansau în spatele lui.

— Am fost printre ei. Aici te înşeli. Pot să pătrund printre ei. Doar ai fost cu mine acolo!

Spune-i că am fost acolo!

Se întoarse spre cea căreia îi spuneau Evita, dar ea îl privea

impasibila.

— Pot să trec acolo oricând. Pot să trec chiar acum, rosti el îndreptându-se cu atâta hotărâre spre dansatori încât se izbi violent atunci când în faţa lui răsari acel ceva asemeni unui zid de sticla, prin care cea căreia îi spuneau Evita trecu de parcă nu ar fi fost decât aer.

— Doar ai fost cu mine acolo. Spune-i!

striga el după ea, dar ea nu se întoarse.

— Vezi bine că am dreptate, rosti Eva din spatele lui. Nu eşti decât unmuritor.

— Am fost acolo, am fost acolo…

— Nu aveai cum să fii.

— Am fost. Eram printre ei, atunci când mai strigat şi am venit înspre tine.

Ma pierdusem în înghesuiala dansului aceluia nebun. Credeam că mă sufoc. Atunci m-ai strigat şi te-am văzut în spatele meu. Nu mai ţii minte? Am fost acolo. Am fost acolo…

— Nu aveai cum să fii, repeta ea, şi văzând ca el dădea sa protesteze din nou, continuă:

— Dar chiar dacă ai fi fost, acum e prea târziu. Trebuie să te întorci. Să te întorci şi să uiţi. Crede-mă e spre binele tău.

— Dar de ce… începu el, însă nu mai reuşi să sfârşească ideea. Oglinda de sub picioarele lui deveni, din spaţiul virtual în care te poţi privi, un abis real şi el cazu în gol, urmărit de muzica aceea infernala ce se contopea cu glasurile lor, rămânând tot mai departe în urma ca un vis urât.

Oasele îl dureau din pricina ca dormise aşezat pe scaun. Se trezi în frig şi întuneric. Pe masa mai ardea încă ce mai rămăsese din lumânarea de aseară şi în lumina ei o zări pe Evita apropiindu-se.

— Haide, grăbeşte-te!

spuse ea.

— De ce?

— Grăbeşte-te, îl trase Evita, încercând să-l ridice în picioare. Ai dormit foarte mult. E timpul să pleci.

Geo se întinse dezamorţindu-şi mădularele şi, după ce casca prelung, se ridica nesigur, sprijinit de Evita, care-l împinse afară din încăpere, pe un coridor ce părea mult mai lung şi mai întortocheat decât la venire.

— E foarte întuneric, şopti el, încercând în zadar să-şi

obişnuiască ochii, dar însoţitoarea lui părea a cunoaşte perfect drumul pe care trebuiau să-l străbata, şi prinzându-l de mână, începu să-l conducă prin ceea ce lui i se părea a fi un complicat labirint.

— Ascultă-mă bine, spuse ea, în timp ce înaintau încet prin întunericul compact. În seara aceasta ai văzut multe lucruri ciudate… lucruri pe care tu nu le poţi înţelege…

— Într-adevăr, chiar voiam să te întreb… o întrerupse el, dar se opri speriat, căci vreme de o clipă i se păru ca văzuse ochii ei strălucind ameninţători şi aproape fosforescenţi în noapte.

— Singurul lucru înţelept pe care l-ai putea face – singurul – e să uiţi tot ce ai văzut căci ai văzut cam mult, adauga ea, şi s-ar putea să-ţi aminteşti lucruri, ciudate.

— Bine, dar înainte de a bea…

— Uita, rosti ea sec şi în clipa următoare, deschise în faţa lor o poartă, trăgându-l pe Geo în strada, în urma ei.

Aerul rece îl izbi în faţă. Totul – răcoarea nopţii, zgomotele înăbuşite ale oraşului adormit, latratul îndepărtat al câinilor, farurile câte unui automobil foarte matinal – toate acestea i se păreau brusc revelaţia unei normalităţi în măsura să-i potolească teama ce-l urmarea şi pe care, brusc, o găsi nejustificată.

— Grăbeşte-te acasă. Grăbeşte-te acasă şi culcă-te. Eşti obosit. Dimineaţa, când te vei trezi vei înţelege că ai visat urât…

— Bine, bine, am plecat. Spune-mi doar, as putea reveni mâine, să o salut pe Eva? Îmi pare rău ca a trebuit să plec aşa, fără să-mi iau la revedere de la ea… Evita deveni brusc foarte serioasa şi blândeţe trista se întipări pe chipul ei de copil, care brusc nu mai era cel al unui copil.

— Geo, ascultă-mă, tu nu trebuie să te întorci aici… să ne cauţi. Nici mâine. Nici altă dată. Chiar dacă te vei întoarce nu ne vei regăsi. Şi nu vei regăsi nimic din ceea ce ai văzut în seara aceasta. Totul va fi schimbat. Totul. Atunci vei şti ca totul nu a fost decât un vis. Numai ca Geo, crede-mă ca atunci va fi prea târziu.

— De ce prea târziu? Pentru ce?

— Nu aş vrea să li se întâmple ceva rău.

— Rău? Ce rău mi s-ar putea întâmpla, zâmbi el neîncrezător, aproape amuzat de insistentele ei.

— Ştiu eu? răspunse ea evaziv. Multe rele i se pot întâmpla unui om. Îi poate muri cineva draga… uneori aşa începe… poate muri el însuşi… poate dispărea sau înnebuni…

— Şi de ce crezi ca mie mi s-ar putea întâmpla aşa ceva? întreba Geo, dar întorcându-se văzu ca Evita intrase deja din nou înăuntru, trăgând după ea poarta grea şi lăsându-l singur în faţa casei. Deasupra ei, o lumina palida, argintie se revarsa în valuri tot mai dense, anunţând apropierea zorilor.

Noaptea trecuse.